De buitenstaander

Stephen King bij Boekerij:

Carrie
Bezeten stad
De Shining
Dodelijk dilemma
Ogen van vuur
Cujo
Christine
4 Seizoenen
Dodenwake
(Pet Sematary)
Satanskinderen
Duistere krachten
4 x Stephen King
It (Het)
Silver Bullet
Ogen van de draak
Misery
De gloed
De duistere kant
Tweeduister
Schemerwereld
De noodzaak
De beproeving
De spelbreker
Dolores Claiborne
Nachtmerries
Droomlandschappen
Insomnia
Rosie
Midlife Confidential
(met Amy Tan e.a.)
De Green Mile
Desperation
Macabere liefde
(Stephen King e.a.)
Het meisje dat hield van Tom Gordon
De Talisman
(met Peter Straub)
Zwart Huis
(met Peter Straub)
De storm van de eeuw
Vel over been
Harten in Atlantis
Over leven en schrijven
Achtbaan
Dromenvanger
Alles is eventueel (1408)
Een goed huwelijk
Het geheim van de Buick
De Colorado Kid
Mobiel
Lisey's verhaal
The Mist (Dichte mist)
Duma
Na zonsondergang
Under the Dome
(Gevangen)
Aardedonker zonder sterren
Eenmalige zonde
11.22.1963
(22-11-1963)
Mijl 81 (e-only)
Joyland
Hoogste versnelling
(met Joe Hill)
Het hoge gras
(met Joe Hill)
Dr. Sleep
Mr. Mercedes
Revival
De eerlijke vinder
De bazaar van boze dromen
Wisseling van de wacht
Schone slaapsters
De buitenstaander
Gwendy's knoppenkist
Verlichting
Het Instituut
Als het bloedt
Later
Billy Summers
Fairy Tale
Holly
Duistere zaken
Andere werelden dan deze
(met Peter Straub)
De buitenstaander
De Gwendy-trilogie
(met Richard Chizmar)
Vrees niet

Onder pseudoniem Richard Bachman:
De regelaars
Razernij
De marathon
Werk in uitvoering
Vlucht naar de top
De ontvoering
De vervloeking

De Donkere Toren-serie:
De wind door het sleutelgat
1 De scherpschutter
2 Het teken van drie
3 Het verloren rijk
4 Tovenaarsglas
5 Wolven van Calla
6 Een lied van Susannah
7 De Donkere Toren

De Donkere Toren-serie (graphic novels):
1 De jonge jaren van de scherpschutter
2 De lange weg naar huis
3 Verraad
4 De val van Gilead
5 De slag bij Jericho Hill

De beproeving (graphic novels):
1 Captain Trips
2 Amerikaanse nachtmerries
3 De overlevenden
4 Zware gevallen
5 Niemandsland
6 Bij het vallen van de nacht

Stephen King

De buitenstaander

Wat als een hele stad het recht
in eigen hand neemt…

Vertaald door Annemarie Lodewijk

BOEKERIJ

Deze titel is eerder verschenen bij The House of Books

ISBN 978-90-492-1441-8
ISBN 978-94-023-3119-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Outsider*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Crius Group

© Stephen King 2018
© 2027 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Rand en Judy Holston

Denken geeft de wereld slechts een schijn van orde voor iedereen
die zo zwak is om zich te laten overtuigen door haar spektakel.

Colin Wilson
Het Land der Blinden

DE ARRESTATIE

12 juli

1

Het was een anonieme auto, gewoon een of andere onopvallende Amerikaanse personenwagen van een paar jaar oud, maar de zwarte terreinbanden en de drie mannen die erin zaten verraadden wat het eigenlijk was. De twee voorin droegen blauwe uniformen. De man achterin droeg een pak en was een beer van een kerel. Een paar donkere jongens die op de stoep stonden, eentje met één voet op een gehavend oranje skateboard, de ander met een limoengroen skateboard onder zijn arm, zagen de wagen het parkeerterrein van het Estelle Barga Park in draaien en keken elkaar eens aan.

De ene zei: 'De smerissen.'

De ander zei: 'Zeker weten.'

Zonder er verder nog woorden aan vuil te maken, stepten ze weg op hun skateboards. Het was een simpele regel: wanneer de kit zich laat zien, is het tijd om op te stappen. Zwarte levens zijn kostbaar, hadden hun ouders hun geleerd, maar de kit dacht daar niet altijd hetzelfde over. Op het honkbalveld begonnen de toeschouwers te juichen en ritmisch te klappen toen de Flint City Golden Dragons aan slag kwamen.

De jongens keken niet meer achterom.

2

Verklaring van de heer Jonathan Ritz (8 juli, 21.30 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Rechercheur Anderson: Ik snap dat u van streek bent, meneer Ritz, dat is begrijpelijk, maar ik wil graag exact van u weten wat u eerder vanavond hebt gezien.

Ritz: Ik zal het nooit meer van mijn netvlies krijgen. Nooit. Ik zou nu wel een pil kunnen gebruiken. Valium misschien? Ik heb dat spul nog nooit geslikt, maar nu zou ik er echt wel eentje kunnen gebruiken. Mijn hart bonkt nog steeds in mijn keel. Als jullie mensen van de technische dienst daar kots gaan vinden, en dat zal zeker gebeuren, zeg dan maar dat die van mij is. En ik schaam me er niet eens voor. Iedereen zou van zoiets over zijn nek zijn gegaan.

Rechercheur Anderson: Ik weet zeker dat een dokter u iets kalmerends zal voorschrijven zodra wij hier klaar zijn. Ik denk wel dat we dat kunnen regelen, maar nu moet u even helder blijven. Dat begrijpt u toch wel?

Ritz: Ja, natuurlijk.

Rechercheur Anderson: Vertelt u mij nu maar precies wat u hebt gezien, dan zijn we klaar voor vanavond. Kunt u dat voor mij doen?

Ritz: Goed dan. Vanavond om zes uur ging ik even een rondje lopen met Dave. Dave is onze beagle. Hij eet altijd om vijf uur. Mijn vrouw en ik eten om halfzes. Tegen zessen is Dave dan klaar voor zijn boodschapjes – een kleine en een grote, bedoel ik. Ik laat hem dan uit, terwijl Sandy – mijn vrouw – de vaat doet. Zo zijn de taken eerlijk verdeeld. Een eerlijke taakverdeling is heel erg belangrijk in een huwelijk, vooral wanneer de kinderen de deur uit zijn. Dat vinden wij tenminste. Ik zit te raaskallen, hè?

Rechercheur Anderson: Geen probleem, meneer Ritz. Vertelt u het maar op uw eigen manier.

Ritz: O, noem me alsjeblieft Jon. Meneer Ritz kan ik niet uitstaan. Dan voel ik me net een cracker. Zo noemden de kinderen op school me vroeger altijd: Ritz Cracker.

Rechercheur Anderson: Uh-huh. Dus u ging uw hond uitlaten…

Ritz: Inderdaad. En toen hij opeens een sterke geur rook – de geur van de dood, neem ik aan – moest ik met twee handen zijn riem vasthouden om hem

tegen te houden, terwijl Dave toch maar een klein hondje is. Hij wilde op de geur af. Op de…

Rechercheur Anderson: Wacht, laten we nog even teruggaan. Om zes uur hebt u uw woning aan 249 Mulberry Avenue verlaten…

Ritz: Het kan ook ietsje eerder zijn geweest. Dave en ik zijn de heuvel af gelopen naar Gerald's, die kruidenier op de hoek waar ze al die lekkere hapjes verkopen, daarna Barnum Street in en vervolgens zijn we Figgis Park in gegaan. Dat is dat park dat door de jongelui het Vingerpark wordt genoemd. Ze denken dat volwassenen niet weten waar ze het over hebben, dat we niet luisteren, maar dat doen we wel. Sommigen van ons doen dat echt wel.

Rechercheur Anderson: Was dat uw gebruikelijke avondrondje?

Ritz: O, we veranderen wel eens iets, zodat het niet saai wordt, maar voordat we weer naar huis gaan, komen we eigenlijk altijd wel in het park terecht, omdat daar zoveel te snuffelen valt voor Dave. Er is een parkeerterrein, maar op dat tijdstip is dat bijna altijd verlaten, tenzij er een paar van die middelbare scholieren aan het tennissen zijn. Die waren er vanavond niet, omdat de tennisbanen van gravel zijn en het eerder vandaag heeft geregend. Er stond alleen een wit bestelbusje.

Rechercheur Anderson: Een bedrijfswagen, denkt u?

Ritz: Inderdaad. Geen ramen, alleen een dubbele deur aan de achterkant. Zo'n bestelwagen die door kleine bedrijfjes wordt gebruikt om spullen mee te vervoeren. Misschien was het een Econoline, maar dat durf ik niet met zekerheid te zeggen.

Rechercheur Anderson: Stond er een bedrijfsnaam op? Zoiets als Sams Air Conditioning of Bobs Glashandel? Iets dergelijks?

Ritz: Nee, uh-uh. Helemaal niks. Maar hij was goed smerig, dat kan ik u wel vertellen. Was al een hele tijd niet gewassen. En er zat modder op de banden, waarschijnlijk door de regen. Dave snuffelde aan de banden en daarna liep hij een van die grindpaden tussen de bomen op. Na ongeveer vierhonderd meter begon Dave te blaffen en rende hij de struiken rechts van het pad in. Toen ving hij die geur op. Hij rukte zijn riem bijna uit mijn hand. Ik probeerde hem terug te trekken, maar hij wilde niet. Hij viel op zijn rug en klauwde met zijn poten in de grond en intussen bleef hij maar blaffen. Dus toen haalde ik hem heel dichtbij – ik heb zo'n halsband die je in kunt trekken, die zijn heel handig – en

liep achter hem aan. Nu hij geen pup meer is, gaat hij niet meer achter eekhoorns en zo aan, maar ik dacht dat hij misschien een wasbeer had geroken. Ik wilde hem daar net weghalen, of hij dat nu wilde of niet – honden moeten weten wie de baas is –, maar op dat moment zag ik de eerste paar druppels bloed. Ze zaten aan een berkenblad, voor mij ongeveer op borsthoogte, dus ik denk zo'n anderhalve meter boven de grond. Een eindje verder zag ik op een ander boomblad nog een druppel en nog een paar struiken verder een hele plas. Het was nog rood en nat. Dave snuffelde er even aan, maar wilde toch verder. O ja, voordat ik het vergeet, dat was het moment waarop ik achter me een motor hoorde starten. Het zou me niet zijn opgevallen als het niet zo'n herrie was geweest, alsof er een gat in de uitlaat zat. Een soort gerommel, begrijpt u wat ik bedoel?

Rechercheur Anderson: Uh-huh, ik begrijp het.

Ritz: Ik durf er geen eed op af te leggen dat het dat witte bestelbusje was en ik heb een andere route naar huis genomen, dus ik heb niet gezien of het er nog stond, maar ik wil wedden dat het dat busje was. En weet u wat dat betekent?

Rechercheur Anderson: Vertel mij maar eens wat u denkt dat het betekent.

Ritz: Dat hij misschien wel naar me heeft staan kijken. De moordenaar. Dat hij tussen de bomen naar me heeft staan kijken. De gedachte alleen al bezorgt me koude rillingen. Nu, bedoel ik. Op dat moment had ik eigenlijk alleen aandacht voor het bloed. En voor Dave, die mijn arm bijna uit de kom stond te trekken. Ik moet eerlijk bekennen dat ik hem behoorlijk begon te knijpen. Ik ben niet zo heel groot en ook al doe ik mijn best om in vorm te blijven, ik ben toch al in de zestig. En toen ik een jaar of twintig, dertig was, was ik ook al geen vechtersbaas. Maar ik moest toch gaan kijken. Voor het geval er iemand gewond was.

Rechercheur Anderson: Heel prijzenswaardig. Hoe laat zou u zeggen dat het was toen u het bloedspoor ontdekte?

Ritz: Ik heb niet op mijn horloge gekeken, maar ik denk tien voor halfzeven. Misschien vijf voor half. Ik liet Dave voor me uit lopen, maar hield hem dicht bij me, zodat ik de takken weg kon duwen waar hij met zijn korte pootjes nog net onderdoor kon lopen. Je weet wat ze zeggen van beagles – hoog in de bol, maar laag-bij-de-gronds. Hij liep te blaffen als een idioot. Op een gegeven moment kwamen we bij een open plek tussen de bomen, een soort… ik weet

niet, zo'n soort beschut plekje waar geliefden naartoe gaan om een beetje te gaan zitten flikflooien. In het midden stond een granieten bankje, helemaal bedekt met bloed. Héél veel bloed. Eronder lag nog meer bloed. Het lichaam lag naast het bankje, in het gras. Die arme jongen. Hij lag met zijn gezicht naar mij toe en zijn ogen waren open en zijn hele hals was gewoon weg. Je zag alleen nog een rood gat. Zijn jeans en zijn onderbroek waren op zijn enkels getrokken en er stak iets iets… een dode tak, denk ik… uit zijn… zijn… nou ja, u weet wel.

Rechercheur Anderson: Ik begrijp wat u bedoelt, maar met het oog op deze verklaring moet u het toch zeggen, meneer Ritz.

Ritz: Hij lag op zijn buik en die tak stak uit zijn achterste. Ook bebloed. Die tak. Een deel van de schors was eraf gestroopt en er stond een handafdruk op. Dat heb ik duidelijk gezien. Dave blafte niet meer, maar stond te janken, het arme beest, en ik snap het gewoon niet, wie doet er nu zoiets? Het moet een maniak zijn geweest. U krijgt hem toch wel te pakken, rechercheur Anderson?

Rechercheur Anderson: Reken maar dat we hem te pakken zullen krijgen.

3

Het parkeerterrein bij Estelle Barga was bijna net zo groot als dat bij Kroger's, waar Ralph Anderson en zijn vrouw elke zaterdagmiddag boodschappen deden, en deze namiddag in juli stond het helemaal vol. Op veel van de bumpers zaten Golden Dragons-stickers en op een paar achterruiten stonden uitbundige teksten: WE MAKEN JULLIE IN; DRAGONS VERSLAAN BEARS; CAP CITY, WE KOMEN ERAAN; DIT JAAR ZIJN WIJ AAN DE BEURT. Vanaf het veld, waar de verlichting was ontstoken (ook al bleef het nog wel een tijdje licht), klonk gejuich en ritmisch geklap.

Achter het stuur van de anonieme wagen zat Troy Ramage, die al twintig jaar bij de politie zat. Terwijl hij langs de rijen geparkeerde auto's reed, zei hij: 'Wanneer ik hier kom, vraag ik me altijd af wie die Estelle Barga in vredesnaam was.'

Ralph reageerde niet. Al zijn spieren waren gespannen, hij gloeide en zijn hart ging tekeer. Hij had in de loop der jaren heel wat slech-

teriken gearresteerd, maar dit was anders. Dit was uitzonderlijk gruwelijk. En persoonlijk. Dat was het ergste: het was persoonlijk. Hij had eigenlijk niets te zoeken bij deze arrestatie, dat wist hij best, maar na de laatste bezuinigingsronde stonden er nog maar drie fulltime rechercheurs op het dienstrooster van de politie van Flint City. Jack Hoskins was op vakantie. Die was ergens midden in de rimboe aan het vissen, en opgeruimd staat netjes. Betsy Riggins, die eigenlijk met zwangerschapsverlof hoorde te zijn, zou de staatspolitie assisteren bij een ander aspect van wat er vanavond ging gebeuren.

Hij hoopte in godsnaam dat ze niet te hard van stapel liepen. Hij had die bezorgdheid vanmiddag, toen ze voorafgaand aan de arrestatie nog een keer bij elkaar waren gekomen, uitgesproken tegen Bill Samuels, de officier van justitie van Flint County. Samuels was wat aan de jonge kant voor de functie, net vijfendertig, maar hij hoorde bij de goede politieke partij en was zelfverzekerd. Niet op een arrogante manier, dus dat was gunstig, maar hij was beslist heel enthousiast en toegewijd.

'Er zijn nog wel een paar oneffenheidjes die ik eerst zou willen gladstrijken,' zei Ralph. 'We beschikken nog niet over alle achtergrondinformatie. Daar komt nog bij dat hij zeker zal beweren dat hij een alibi heeft. Tenzij hij alles in één keer bekent, kunnen we daar donder op zeggen.'

'Als hij dat doet,' had Samuels geantwoord, 'maken we daar korte metten mee. Dat weet jij ook wel.'

Ralph twijfelde daar geen seconde aan, want hij wist dat ze de juiste man op het oog hadden, maar hij had toch graag nog wat verder willen spitten alvorens hem op te pakken. Hij had de gaten in het alibi van die klootzak willen vinden en ze groter willen maken, groot genoeg om er met een vrachtwagen doorheen te rijden, en hem dan pas in de kraag willen vatten. In de meeste gevallen zou dat de te volgen procedure zijn geweest. Maar niet in dit geval.

'Drie dingen,' had Samuels gezegd. 'Ben je er klaar voor?'

Ralph knikte. Hij moest per slot van rekening met deze man samenwerken.

'Eén: de mensen in deze stad, vooral de ouders van kleine kinderen, zijn doodsbang en kwaad. Ze willen een snelle arrestatie, zodat ze zich weer veilig kunnen voelen. Twee: aan het bewijs kan niet worden getwijfeld. Ik heb nog nooit zo'n waterdichte zaak gezien. Ben je het met me eens?'

'Ja.'

'Oké, dan komen we bij nummer drie. Het allerbelangrijkste.' Samuels had naar voren geleund. 'We kunnen niet zeggen dat hij het al eens eerder heeft gedaan – hoewel we daar, als dat toch zo is, ongetwijfeld achter gaan komen zodra we echt gaan spitten – maar dit heeft hij heel zeker wel gedaan. De beer is los. Hij is zijn onschuld verloren. En wanneer dat eenmaal is gebeurd…'

'Kan hij het nog een keer doen,' maakte Ralph de zin voor hem af.

'Precies. Niet het meest waarschijnlijke scenario zo vlak na Peterson, maar niet onmogelijk. In godsnaam zeg, hij heeft voortdurend kinderen om zich heen. Jonge jongens. Als hij daar een van zou vermoorden zouden we niet alleen onze banen verliezen, maar zouden we onszelf dat ook nooit kunnen vergeven.'

Ralph had er nu al moeite mee zichzelf te vergeven voor het feit dat hij het niet eerder had gezien. Dat sloeg nergens op, want je kon tijdens een barbecue in iemands achtertuin ter afsluiting van het Little League-seizoen een man niet aankijken en weten dat hij een gruwelijke daad aan het beramen was – dat hij die streelde en voedde en voor zijn ogen zag groeien – maar dat veranderde niets aan hoe het voelde.

Nu boog Ralph zich tussen de twee agenten op de voorbank in naar voren en wees: 'Daar zijn parkeerplaatsen voor gehandicapten.'

De man op de bijrijdersplaats, agent Tom Yates, zei: 'Daar staat een boete van tweehonderd dollar op, baas.'

'Ik denk dat ze dat voor deze ene keer wel door de vingers zullen zien,' zei Ralph.

'Ik maakte maar een grapje.'

Ralph, niet in de stemming voor politiegeintjes, antwoordde niet.

'Kijk eens aan, speciaal voor hinkepoten,' zei Ramage. 'En ik zie twee lege plekken.'

Hij parkeerde op een van de twee vrije parkeerplekken en de drie mannen stapten uit. Ralph zag Yates het riempje over de kolf van zijn Glock losmaken en schudde zijn hoofd. 'Ben je niet goed bij je hoofd? Er zitten daar zo'n vijftienhonderd toeschouwers bij de wedstrijd.'

'Wat als hij ervandoor gaat?'

'Dan ga je erachteraan.'

Ralph leunde tegen de motorkap van de anonieme politiewagen en keek hoe de twee Flint City-politiemannen in de richting van het veld liepen, naar de lichten en de volle tribunes, waar steeds harder en enthousiaster werd geklapt en gejuicht. Petersons moordenaar snel arresteren was een beslissing die hij en Samuels (zij het met tegenzin) samen hadden genomen. Hem bij de wedstrijd arresteren was een besluit van Ralph geweest.

Ramage keek achterom. 'Ga je niet mee?'

'Nee. Doe jij het maar. Lees hem zijn rechten luid en verrot duidelijk voor en breng hem dan hier. Tom, wanneer we hier wegrijden ga jij bij hem achterin zitten. Ik zit voorin, bij Troy. Bill Samuels zit op mijn telefoontje te wachten en wacht ons op, op het bureau. We doen dit samen, maar jij verricht de arrestatie.'

'Maar het is jouw zaak,' zei Yates. 'Waarom wil je die klootzak dan niet zelf oppakken?'

Nog steeds met zijn armen over elkaar zei Ralph: 'Omdat de man die Frankie Peterson met een boomtak heeft verkracht en vervolgens zijn keel heeft opengereten, vier jaar lang de coach van mijn zoontje is geweest, twee jaar bij de allerkleinsten en twee jaar bij de Little League. Hij heeft mijn zoon aangeraakt, hem geleerd hoe hij een honkbalknuppel moest vasthouden en ik sta niet voor mezelf in.'

'Ik snap het, ik snap het,' zei Troy Ramage. Hij en Yates liepen naar het veld.

'En dan nog wat.'

Ze draaiden zich om.

'Doe hem daar ter plekke handboeien om. Met zijn handen aan de voorkant.'

'Dat is tegen de voorschriften, baas,' zei Ramage.

'Dat weet ik en het kan me niks schelen. Ik wil dat iedereen kan zien dat hij geboeid wordt afgevoerd. Begrepen?'

Toen ze wegliepen pakte Ralph zijn mobiele telefoon van zijn riem. Hij had Betsy Riggins onder een sneltoets. 'Zijn jullie er klaar voor?'

'Jazeker. We staan voor zijn huis. Ik en vier agenten.'

'Huiszoekingsbevel?'

'Hier in mijn warme handje.'

'Mooi.' Hij wilde de verbinding verbreken toen hem opeens nog iets te binnen schoot. 'Bets, wanneer ben je uitgerekend?'

'Gisteren,' zei ze. 'Dus een beetje opschieten graag.' Waarop ze zelf de verbinding verbrak.

4

Verklaring van mevrouw Arlene Stanhope (10 juli, 13.00 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Stanhope: Gaat dit lang duren?

Rechercheur Anderson: Nee hoor. U hoeft me alleen te vertellen wat u hebt gezien op de middag van dinsdag 8 juli en dan zijn we klaar.

Stanhope: Goed dan. Ik kwam net uit Gerald's Fine Groceries. Daar doe ik dinsdags altijd boodschappen. Gerald's is wel iets duurder, maar sinds ik niet meer zelf rij, kom ik niet meer bij Kroger's. Een jaar na het overlijden van mijn man heb ik mijn rijbewijs ingeleverd omdat ik mijn reflexen niet meer vertrouw. Ik heb een paar aanrijdingen gehad. Alleen maar blikschade, weet u, maar dat vond ik al erg genoeg. Gerald's is maar een paar straten van de flat waar ik woon sinds ik het huis heb verkocht, en de dokter zegt dat wandelen goed voor me is. Goed voor mijn hart, moet u weten. Ik kwam net naar buiten, met drie tasjes in mijn karretje – meer dan drie tasjes kan ik me niet meer veroorloven, alles is zo schrikbarend duur, vooral vlees, ik kan me de laatste keer niet herinneren dat ik spek heb gegeten – toen ik die jongen van Peterson zag.

Rechercheur Anderson: Weet u zeker dat het Frank Peterson was die u hebt gezien?

Stanhope: O ja, het was Frank. Arme jongen. Ik vind het zo erg wat er met hem is gebeurd, maar hij is nu in de hemel en hij heeft geen pijn meer. Dat is een troost. Weet u dat er twee jongens Peterson zijn? Allebei met rood haar, van dat lelijke knaloranjerood, maar de oudste van de twee – ik geloof dat hij Oliver heet – is minstens vijf jaar ouder. Hij bezorgde vroeger bij ons de krant. Frank heeft een fiets, zo een met zo'n hoog stuur en zo'n smal, langwerpig zadel…

Rechercheur Anderson: Een bananenzadel, wordt dat ook wel genoemd.

Stanhope: Dat zou ik niet weten, maar ik weet wel dat het fel limoengroen was, een afgrijselijke kleur eigenlijk, en dat er een sticker op zat. Flint City High School, stond erop. Alleen zal hij nu nooit naar de middelbare school gaan, hè? Arme, arme jongen.

Rechercheur Anderson: Mevrouw Stanhope, wilt u misschien even een korte pauze?

Stanhope: Nee, ik wil het graag afmaken. Ik moet naar huis om mijn poes te voeren. Ik geef haar altijd om drie uur haar eten en ze heeft vast honger. Ze zal zich wel afvragen waar ik blijf. Maar als u een tissue voor me hebt? Ik zie er waarschijnlijk niet uit. Dank u.

Rechercheur Anderson: U kon die sticker op het zadel van Frank Peterson zien omdat…?

Stanhope: O, omdat hij niet op het zadel zat. Hij liep ermee over de parkeerplaats van Gerald's. De ketting was gebroken en sleepte over de straat.

Rechercheur Anderson: Weet u nog wat hij aanhad?

Stanhope: Een T-shirt met de een of andere rock-'n-rollband erop. Ik weet niets van zulke muziek, dus ik kan u niet vertellen welke band het was. Als dat belangrijk is, spijt me dat. En hij droeg een petje van de Rangers. Hij had het achter op zijn hoofd geschoven, zodat ik al dat rode haar kon zien. Wist u dat die vuurtorens meestal al heel jong kaal worden? Maar daar zal hij zich nooit zorgen om hoeven maken. O, wat ontzettend verdrietig is dit toch. Maar goed, aan de andere kant van het parkeerterrein stond dus een vuil wit bestelbusje en daar stapte een man uit die naar Frank toe liep. Hij was…

Rechercheur Anderson: Daar hebben we het straks nog over, maar eerst wil ik graag iets meer weten over dat busje. Was het er zo eentje zonder ramen?

Stanhope: Ja.

Rechercheur Anderson: En er stond niets op? Geen bedrijfsnaam of iets dergelijks?

Stanhope: Voor zover ik het heb kunnen zien niet.

Rechercheur Anderson: Oké, laten we het dan eens hebben over de man die u hebt gezien. Herkende u hem, mevrouw Stanhope?

Stanhope: O, natuurlijk. Het was Terry Maitland. Iedereen aan de West Side kent Coach T. Zo noemen ze hem zelfs op de middelbare school. Daar geeft hij Engels, moet u weten. Mijn man gaf daar voor zijn pensionering ook les. Ze noemen hem Coach T omdat hij de Little League coacht en daarnaast ook de City League-honkbalploeg, en in het najaar coacht hij kleine jongetjes die American football willen spelen. Die competitie heeft ook een naam, maar die weet ik niet meer.

Rechercheur Anderson: Nog even terug naar wat u die dinsdagmiddag hebt gezien…

Stanhope: Er valt niet veel meer te vertellen. Frank praatte even met Coach T en wees naar zijn gebroken fietsketting. Coach T knikte en opende de achterkant van het witte bestelbusje, dat niet van hem geweest kan zijn…

Rechercheur Anderson: Waarom zegt u dat, mevrouw Stanhope?

Stanhope: Omdat er een oranje kentekenplaat op zat. Ik weet niet van welke staat, want mijn ogen zijn niet meer wat ze geweest zijn, maar ik weet wel dat onze Oklahoma-kentekens blauw met wit zijn. Maar goed, ik kon ook niet zien wat er achter in de wagen lag, behalve dan een langwerpig, groen ding dat op een gereedschapskist leek. Was het een gereedschapskist, rechercheur?

Rechercheur Anderson: En wat gebeurde er toen?

Stanhope: Nou, toen zette Coach T Franks fiets achterin en deed de deuren dicht. Hij klopte Frank op zijn rug. Toen liep hij naar de bestuurderskant van de wagen en Frank liep naar de andere kant. Ze stapten allebei in en de wagen reed weg, Mulberry Avenue op. Ik dacht dat Coach T de jongen naar huis zou brengen. Natuurlijk dacht ik dat. Wat had ik anders moeten denken? Terry Maitland woont al bijna twintig jaar aan de West Side. Hij heeft een leuk gezin, een vrouw en twee dochters… Mag ik misschien nog een tissue? Dank u. Zijn we bijna klaar?

Rechercheur Anderson: Ja, en u hebt ons goed geholpen. Ik meen dat u, voordat ik de opname startte, zei dat dit om een uur of drie was?

Stanhope: Op de kop af drie uur. Toen ik naar buiten kwam met mijn karretje hoorde ik net de klok van het stadhuis drie uur slaan.

Rechercheur Anderson: En de jongen die u zag, de jongen met het rode haar, was Frank Peterson.

Stanhope: Ja. De Petersons wonen bij mij pal om de hoek. Ollie bezorgde vroeger mijn krant. Ik zie die jongens zo vaak.

Rechercheur Anderson: En de man die de fiets achter in het witte busje zette en met Frank Peterson wegreed, dat was Terence Maitland, ook wel bekend als Coach Terry of Coach T.

Stanhope: Ja.

Rechercheur Anderson: Dat weet u zeker.

Stanhope: O, ja.

Rechercheur Anderson: Dank u wel, mevrouw Stanhope.

Stanhope: Wie had kunnen denken dat Terry zoiets zou doen? Denkt u dat het er meer zijn geweest?

Rechercheur Anderson: Daar komen we wellicht in de loop van ons onderzoek achter.

5

Aangezien alle wedstrijden van het City League-toernooi op het Estelle Barga Field – het beste honkbalveld in de county en het enige met verlichting, voor avondwedstrijden – werden gespeeld, werd het voordeel voor het thuisspelende team bepaald door te tossen. Terry Maitland koos munt, net als altijd – het was een bijgeloof dat hij had overgenomen van zijn eigen City League-coach – en het werd munt. 'Het maakt mij niet uit waar we spelen, als we maar geluk hebben,' zei hij altijd tegen zijn jongens.

En dat had hij vanavond hard nodig. Het was aan het eind van de negende inning en de Bears stonden in deze halve finale voor met één enkele run. De Golden Dragons waren aan hun laatste uit, maar met alle honken bezet. Een homerun, een verkeerde pitch, een foutje of een infield single zou een gelijkspel opleveren, een goed ge-

plaatste slag betekende de winst. De toeschouwers klapten, stampten op de metalen tribunes en juichten toen de kleine Trevor Michaels in het slagperk voor linkshandigen ging staan. Zijn slaghelm was het kleinste maatje dat ze hadden, maar zakte toch nog voor zijn ogen en hij moest hem steeds omhoogduwen. Hij zwaaide zijn knuppel zenuwachtig heen en weer.

Terry had overwogen iemand anders voor hem te laten slaan, maar zijn geringe lengte, net één meter vijftig, leverde hem veel vrije lopen op. En hoewel hij geen homeruns sloeg, lukte het hem toch wel eens om een bal te raken. Niet vaak, maar wel eens. Als Terry iemand anders voor hem zou laten slaan, zou de arme knul het hele volgende schooljaar met die vernedering moeten leven. Maar als hij er daarentegen in slaagde een single te slaan, zou daar de rest van zijn leven tijdens het bier drinken en buurtbarbecues over nagepraat worden. Terry wist er alles van. Hij had het zelf meegemaakt, ooit, in een ver verleden, nog voordat het spel met aluminium knuppels werd gespeeld.

De werper van de Bears – een specialist in het werpen van keiharde, snelle ballen – wierp er eentje recht op het midden van de plaat. Trevor zag hem met een blik van ontzetting langs suizen. De scheidsrechter riep één slag. De menigte kreunde.

Gavin Frick, Terry's assistent-trainer, liep heen en weer voor de jongens op de bank, met het scoreboek opgerold in zijn hand (hoe vaak had Terry hem al gevraagd dat niet te doen?) en zijn XXL Golden Dragons-T-shirt strak om zijn buik, die minstens maatje XXXL was. 'Ik hoop dat het geen vergissing was om Trevor zelf te laten slaan, Ter,' zei hij. Het zweet droop langs zijn wangen. 'Hij doet het in zijn broek van angst en volgens mij zou hij zelfs met een tennisracket een snelle bal van die knul niet kunnen raken.'

'Eens zien wat er gebeurt,' zei Terry. 'Ik heb hier een goed gevoel over.' Wat eigenlijk helemaal niet zo was.

De werper van de Bears wierp opnieuw een snelle bal, maar deze landde vlak voor de thuisplaat in het zand. De menigte sprong op toen Baibir Patel, die voor de Dragons op het derde honk stond

en het gelijkmakende punt kon scoren, een paar stappen naar voren zette. Kreunend zakte het publiek weer terug toen de bal in de handschoen van de vanger stuiterde. De vanger van de Bears keerde zich om naar het derde honk en Terry zag, dwars door het masker heen, de uitdrukking op zijn gezicht: *Probeer het eens, vriend*. Baibir probeerde het niet.

De volgende worp was wijd, maar Trevor haalde er niettemin naar uit.

'Gooi hem uit, Fritz!' schreeuwde iemand keihard van hoog op de tribunes, vrijwel zeker de vader van de werper, gezien de manier waarop de jongen meteen omhoogkeek. 'Gooi hem uuuiiit!'

Trevor sloeg niet op de volgende bal, die heel dichtbij kwam – te dichtbij om op te kunnen slaan, in feite, maar de scheids vond het toch een slag en nu was het dus aan de Bears om te kreunen. Iemand stelde voor dat de scheids een betere bril nodig had. Een andere fan riep iets over een blindengeleidehond.

Twee slag en twee wijd, en Terry had sterk het gevoel dat het hele seizoen van de Dragons afhing van de volgende pitch. Of ze zouden het gaan opnemen tegen de Panthers voor het City Championship en naar een hogere divisie promoveren – wedstrijden die op tv werden uitgezonden – óf ze gingen straks naar huis en zouden elkaar nog één keer zien, op de barbecue in de achtertuin van de Maitlands, een traditie waarmee het honkbalseizoen altijd werd afgesloten.

Hij keek om naar Marcy en de meisjes, die zaten waar ze altijd zaten, in tuinstoelen achter het beschermende scherm achter het thuishonk. Zijn dochters flankeerden zijn vrouw als een paar mooie boekensteunen. Ze zaten alle drie voor hem te duimen. Terry gaf ze lachend een knipoog en stak twee duimen in de lucht, ook al voelde het nog steeds niet goed. Het was niet alleen de wedstrijd. Hij voelde zich al een tijdje niet helemaal zoals het hoorde.

Marcy's lach veranderde in een verbaasde frons. Ze keek naar links en wees met haar duim die kant op. Toen Terry opzijkeek, zag hij twee politiemannen met gelijke tred langs de derde honklijn aan komen lopen, langs Barry Houlihan, die daar stond te coachen.